

AK Parti 12 yılda 'adalet'i ne kadar sağladı?

ÖYLE

ya, partinin adı Adalet ve Kalkınma Partisi. Yani, 'adalet'i ve 'kalkınma'yı sağlamak partinin temel vaadi. E, parti neredeyse kurulduğu günden beri de iktidarda.

Soralım o zaman: AK Parti, temel vaatlerinden biri olan 'adalet'i ne kadar sağladı?

'Adalet' kelimesini iki şekilde anlamlandırabiliriz.

Birincisi, yargı hizmetleri anlamında adalet. Bu alanda büyük bir başarısızlık yaşandığını 17 Aralık operasyonundan beri hükümetin kendisi de kabul ediyor. 12 yılın sonunda yargı hizmetlerinin 'adalet' dağıtıcısı haline gelmesi bir yana, hükümet kendilerinin de adaletsizliğe uğradığı inancında, bunu da seçim kampanyasında her gün söylüyorlar.

O yüzden yargıda adalet konusunu AK Parti'nin başarısızlık hanesine yazıp kelimenin ikinci olası anlamına geçelim. Yani, toplumdaki sosyal ve ekonomik adaletsizliklerin giderilmesi, genel anlamda eşitliğe biraz daha yaklaşılması konusuna.

Kuşkusuz sağlık hizmetlerine erişimin kolaylaşması ve yaygınlaşması, ulaşımın yaygın ve ucuz olması, gelir dağılımını düzeltici kimi adımların atılıp mutlak yoksulluğun yok edilmesi gibi önemli ve kısa dönemde sağlanmış başarıları var AK Parti'nin. Yani sıra başörtülülerin uğradığı ayrımcılığın nihayet sona ermesi, Kürt sorununun Kürtlerin varlıklarının tanınması aşamasını geçip bir eşitlik sorunu olarak görülmeye başlanması gibi başarılar da ortada. Bunları hiç küçümsememek gerek.

Ancak, toplumda hissedilen esas sosyo-ekonomik adaletsizliğin kökeninde yer alan bir konu var ki, AK Parti'nin bu alanda başarılı olduğunu söylemek kolay değil. O konu eğitim.

Rakamlar bize Türkiye'deki sosyal adaletsizliğin eğitimden kaynaklandığını ve daha da fenası eğitim aracılığıyla bu adaletsizliklerin kuşaktan kuşağa aktarılan, kurumsal ve kalıcı adaletsizlikler haline dönüştüğünü açıkça gösteriyor.

Yoksulluğu eğitim yoluyla üretmek

TÜRKİYE'de her yıl kabaca 1 milyon çocuk ilkokula başlıyor.

Aradan 12 yıl geçtiğinde bu çocukların kabaca 100 binine biz dünya ile rekabet edebilecek şartlarda iyi eğitim verebilmiş oluyoruz. 12 yılın sonunda o 1 milyon çocuğun kabaca 300 bini 'Türkiye için iyi' denebilecek ama o çocukların gelişmiş dünyadaki yaşlılarıyla yarışmasına yetmeyecek bir eğitim alıyor.

Ve son olarak, o 1 milyon çocuğun kabaca 600 binine ne Türkiye'de ne de dünyadaki yaşlılarıyla yarışmalarına yetecek kadar eğitim verebiliyoruz ve onları zorla liseden mezun ediyoruz.

İşte o son 600 bin çocuğun anne-babaları da aslen benzer bir kötü eğitim çarkından geçmiş, ucuz işgücü olarak sokağa salınmıştı. Yani toplumun en yoksullarını oluşturuyordu. Ve biz eğitim yoluyla yoksulluğu kuşaktan kuşağa miras bırakıyoruz; çünkü o 600 bin çocuğun da ucuz işgücü olarak sokağa çıkmaktan başka bir çaresi yok.

Kore'nin 30-40 yılda yarattığı fark

OECD'nin rakamlarına bakınca bir çarpıcı örnek öne çıkıyor:

Bugün Türkiye'nin 55-65 yaş arası nüfusunda üniversite ve dengi yüksekokul mezunu oranı yüzde 10 civarında. Güney Kore'ye baktığınızda aynı yaş grubunda onlarda da üniversite mezunu oranı yüzde 10.

Yani bundan 40 yıl önce Güney Kore ile Türkiye'nin eğitim çıktısı birbirine benziyormuş; çağ nüfusunun yüzde 10'unu üniversiteden mezun edebiliyormuş iki ülke.

Fakat aynı karşılaştırmayı iki ülkenin 25-35 yaş nüfusu arasında yaptığınızda çarpılıp kalıyorsunuz. Türkiye'de 25-35 yaş arası nüfusta üniversite mezunu oranı yüzde 17. Buna karşılık Güney Kore'de aynı yaş grubu insanların yüzde 65'i üniversite mezunu.

O yüzden biz evlerimizde Kore malı televizyonlar, telefonlar, bilgisayarlar, tabletler kullanıyoruz; Koreliler ise iyimser ihtimalle bizden bazı ucuz tekstil ürünleri satın alıyor.

Eğitimin yarattığı fark bu işte.

Toplumsal refahı sağlamanın ve sosyo-ekonomik anlamda adaleti gerçekleştirmenin yolu bu yüzden eğitimden geçiyor.